

Arrest

nr. 81 440 van 21 mei 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 18 april 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 14 maart 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 21 april 2011 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 april 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 mei 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. VAN DEN STEEN, die loco advocaat A. VAN DE STEEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat D. VAN DER BEKEN, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker dient op 21 april 2009 een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 14 maart 2011, met kennisgeving op 28 maart 2011 verklaart de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris deze aanvraag ongegrond. Dit is de eerste bestreden beslissing, die luidt:

"28.10.2009 en 16.12.2009 werd geactualiseerd) door :

O. A.K. (R.R.: (...))

Geboren te Ibadan op 03.02.1969

Nationaliteit: Nigeria (Bondsrepubl.)

Adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Redenen:

Betrokkene haalt aan dat hij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009, betreffende de toepassing van art. 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructies, te blijven toepassen.

Betrokkene haalt aan dat hij valt onder de vernietigde instructies van 19.07.2009, op basis van 'andere prangende humanitaire situaties'. Deze zijn echter niet gespecificeerd en er wordt evenmin bewijs van voorgelegd. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs voor te leggen.

Hoe goed de duurzame lokale verankering ook moge zijn (betrokkene verklaart sinds 2004 in België aanwezig te zijn, zou geïntegreerd zijn, zou bij zijn vriendin verblijven die een geldige verblijfsvergunning heeft, verklaart werkbereid te zijn en legt getuigenverklaringen voor), dit doet niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de vernietigde instructies van 19.07.2009. Dit element kan dus niet in betrokkenes voordeel weerhouden worden.

Wat betreft de in het verzoekschrift aangehaalde argumenten die betrekking hebben op de medische toestand van betrokkene (verzoeker legt een aantal medische attesten voor), dient opgemerkt te worden dat de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 een duidelijk onderscheid maakt tussen twee verschillende procedures. Aan de ene kant is er het artikel 9bis, dat stelt dat in België verblijvende personen die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging kunnen aanvragen bij de burgemeester van de plaats waar zij verblijven. Aan de andere kant is er het artikel 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening. De hier ingeroepen medische elementen vallen buiten de context van artikel 9bis en derhalve kan in dit verzoek aan deze medische argumenten geen verder gevolg worden gegeven. Het staat betrokkene echter vrij een aanvraag op basis van art. 9ter in te dienen zoals bepaald in art. 7§1 van het KB van 17/05/2007 (BS 31/05/2007) tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15/09/2006: via aangetekend schrijven bij de Sectie 9ter van de Dienst Humanitaire Regularisaties, Dienst Vreemdelingenzaken, Antwerpsesteenweg 59B te 1000 Brussel.

Betrokkene verklaart dat hij uit Nigeria gevlucht is en dat het onmogelijk is om terug te keren, zonder het risico te lopen te worden gestraft en uitgesloten. Echter, hij legt geen persoonlijke bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. Ook de verwijzing naar de toestand in Nigeria vormt geen grond voor regularisatie aangezien deze verwijzing handelt over de algemene situatie in Nigeria en betrokkene geen persoonlijke bewijzen levert dat zijn leven in gevaar zou zijn.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene van onberispelijk gedrag is, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving."

Op 28 maart 2011 wordt aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten uitgereikt. Dit vormt de tweede bestreden beslissing waarvan de redengeving luidt:

"• De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten (art. 7, al 1,1° van de Wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig visum."

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Het middel luidt als volgt:

“Verzoeker is sedert 2004 in België.

Verzoeker woont samen met een vriendin mevrouw C.V. (...) die legaal in België verblijft.

Het artikel 8 EVRM kan misschien niet worden uitgelegd al zou er in hoofde van de overheid een algemene verplichting bestaan om een vreemdeling op zijn grondgebied te gedogen, toch voldoet verzoekster eveneens aan artikel 40§6 van de Vreemdelingenwet en voldoet aan de voorwaarden tot vestiging.

In dit geval zijn er echter belangen waaraan niet kan worden voorbijgegaan.

Dat het middel bijgevolg gegrond is.”

2.1.2. De verwerende partij merkt op in haar nota:

“In een eerste middel haalt verzoeker de schending van artikel 8 EVRM aan.

Verzoeker probeert te staven dat de bestreden beslissing artikel 8 EVRM schendt, omdat hij sinds 2004 in België zou verblijven en een relatie zou hebben met mevrouw C.V. (...).

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoeker geen melding heeft gemaakt van een persoonlijke relatie, enkel van samenwonen met een vriendin, die een landgenote is met verblijfsrecht. Hij legt evenmin een samenlevingsovereenkomst voor.

De relatie die hij inroept ter gelegenheid van de thans voorliggende procedure, was niet bekend gemaakt en ook op dit ogenblik is het enkel een bewering van verzoeker.

Verzoeker riep ter gelegenheid van de actualisering van zijn aanvraag “ andere prangende humanitaire situaties “ in, zonder verdere uitleg.

Er kan niet van het bestuur worden verwacht dat aan het voorleggen van een bewijs van ongehuwde staat, een persoonlijke relatie wordt gekoppeld, die aanleiding zou kunnen zijn tot een prangende humanitaire situatie.

Het feit dat verzoeker samenwoont te Aalst met een landgenote leidt niet perse tot een relatie. Niets staat in de weg dat een dergelijke situatie op niet meer wijst dan op solidariteit tussen landgenoten die in het buitenland vertoeven.

A fortiori was er ter gelegenheid van het nemen van de bestreden beslissing geen grond tot evaluatie van een eventuele schending van het thans ingeroepen verdragsartikel.

De beslissing zoals ze voorligt schendt her verdragsrecht niet.

Het middel is ongegrond.”

2.1.3. Artikel 8 EVRM omvat het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven en luidt als volgt:

“Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Uit de bepalingen van het tweede lid van artikel 8 EVRM blijkt dat het recht op eerbiediging van het gezinsleven niet absoluut is. Artikel 8 EVRM staat een rechtmatige toepassing van de bepalingen van de Vreemdelingenwet dan ook niet in de weg (RvS 9 oktober 2001, nr. 99.581). Verzoeker betwist niet dat hij illegaal in het Rijk verblijft. Het is de taak van het openbaar bestuur om, ook in het kader van artikel 8 EVRM, na te gaan of de wettelijke bepalingen, waaronder deze van het legaal verblijf van personen in het land en hun binnenkomst en verblijf, worden nageleefd zodat aan het tweede lid van artikel 8 EVRM werd voldaan. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid kon dan ook toepassing maken van artikel 7 van de vreemdelingenwet voor wat de tweede bestreden beslissing betreft en van artikel 9bis van de vreemdelingenwet voor wat de eerste bestreden beslissing betreft. De bestreden beslissingen hebben bovendien enkel tot gevolg dat verzoeker tijdelijk het land

dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren nadat hij zich in het bezit heeft gesteld van de nodige documenten voor een regelmatige binnenkomst in België. De bestreden beslissing sluit niet uit dat verzoeker een gezinshereniging aanvraagt gelet op diens samenwonen met zijn vriendin, voor zover hij in het kader van de aanvraag die hij zal moeten indienen kan aantonen dat hij aan artikel 40bis van de vreemdelingenwet voldoet, zoals hij in zijn verzoekschrift beweert. Verzoeker dient hiertoe de juiste procedure te volgen. Louter stellen dat hij sedert 2004 in België verblijft en met een in België legaal verblijvende vriendin samenwoont toont geen schending van artikel 8 EVRM aan. De eventuele tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezinsleven van verzoeker niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari 1996, Gul/Zwitserland, 22 EHRR 228). Bovendien, opdat een vreemdeling zich op artikel 8 van het EVRM zou kunnen beroepen, moet er niet alleen sprake zijn van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en diens familie, het moet ook bijzonder moeilijk zijn voor de vreemdeling om in zijn land van oorsprong een familieleven te leiden (J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds.), Handboek EVRM deel 2 Artikelsgewijze Commentaar, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, p.754; RvS 20 juni 2008, nr. 2923 (c)). Te dezen toont verzoeker dergelijke onmogelijkheid niet aan. In zijn aanvraag en verzoekschrift voert hij een aantal blote beweringen aan, zonder deze in concreto aan te tonen of zelfs een begin van bewijs te leveren.

Het middel is, in de mate dat het al ontvankelijk is, ongegrond.

2.2.1. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/4 §2 c van de vreemdelingenwet.

Het middel luidt als volgt:

“Het tweede middel is gesteund op art. 48.4§2 c van de wet van 15 december 1980 namelijk het bestaan van zwaarwegende gronden welke een reëel risico doen ontstaan van ernstige schade. Verzoeker verwijst hier naar de reeds opgesomde elementen welke zijn verblijf hier noodzaken en welke anders onoverzienbare schade zou toebrengen aan verzoekster. Het tweede middel is gegrond.”

2.2.2. De verwerende partij merkt op in haar nota:

“In een tweede middel haalt verzoeker de schending van artikel 48.4 §2 c van de Wet van de Wet van 15 december 1980 aan.

Verzoeker beweert dat de bestreden beslissing artikel 48.4 §2 c van de Wet van 15 december 1980 schendt omdat zijn aangehaalde elementen welke zijn verblijf in België noodzaken en welke anders onoverzienbare schade zou toebrengen aan verzoeker.

Verzoeker heeft de eer te antwoorden door vooreerst te verwijzen naar het desbetreffende artikel van de Wet van 15 december 1980:

Artikel 48/3

§ 1. De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.

§ 2. Daden van vervolging in de zin van artikel 1 A van het Verdrag van Genève moeten:

a) ofwel zo ernstig van aard zijn of zo vaak voorkomen dat zij een schending vormen van de grondrechten van de mens, met name de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15.2, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden;

b) ofwel een samenstel zijn van verschillende maatregelen, waaronder mensenrechtenschendingen, die voldoende ernstig zijn om iemand op een soortgelijke wijze te treffen als omschreven in punt a).

De hierboven genoemde daden van vervolging kunnen onder meer de vorm aannemen van :

a) daden van lichamelijk of geestelijk geweld, inclusief seksueel geweld;

b) wettelijke, administratieve, politieke en/of gerechtelijke maatregelen die op zichzelf discriminerend zijn of op discriminerende wijze worden uitgevoerd;

c) onevenredige of discriminerende vervolging of bestraffing;

Artikel 48/3 van de Wet van 15 december 1980 heeft betrekking op de toekenning van de Vluchtelingenstatus beoordeeld door de Commissaris-Generaal voor de Staatlozen en de Vluchtelingen. Dit artikel is bijgevolg niet van toepassing in het kader van de bestreden beslissing, zijnde een aanvraag in toepassing van artikel 9bis van de Wet van 15 december 1980, beoordeeld door de Dienst voor Vreemdelingenzaken.

Het tweede middel is onontvankelijk.”

2.2.3. Luidens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder “middel” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 17 december 2004, nr. 138.590). Verzoeker voert de schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Dit artikel heeft betrekking op de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. De bestreden beslissing werd echter genomen op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet in antwoord op een door verzoeker ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf. Noch de aanvraag, noch de bestreden beslissingen werden in toepassing van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet gedaan of genomen. Het onderdeel dat de schending aanvoert van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet heeft geen betrekking op de bestreden beslissingen. Middelen die geen betrekking hebben op de bestreden beslissing zijn onontvankelijk (RvS 12 januari 1999, nr. 78.055). Bovendien laat verzoeker na uiteen te zetten op welke wijze hij de rechtsregel die hij te dezen aanhaalt geschonden acht.

Het tweede middel is onontvankelijk.

2.3.1. In een derde middel voert verzoeker aan:

“Het derde middel heeft te maken met de grond van het bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker wordt het bevel gegeven het grondgebied te verlaten op van het feit dat hij of geen geldig paspoort of visum beschikt. Verzoeker is in 2004 in België aangekomen en wordt zeven jaar na datum gevorderd het land te verlaten. Verzoeker beschikt over een Nigeriaans paspoort.”

2.3.2. De verwerende partij merkt op in haar nota:

“In een derde middel haalt verzoeker het bevel aan om het grondgebied te verlaten. Hem wordt thans bevolen het grondgebied te verlaten, terwijl hij reeds in 2004 zou zijn aangekomen hij wel degelijk beschikt over een paspoort.

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoeker, in de hypothese dat zijn bewering overeenstemt met de werkelijkheid, minstens vijf jaar talmde met het indienen van een aanvraag om machtiging tot verblijf en in totaal zeven jaar illegaal verblijf houdt, zich daarbij ononderbroken schuldig makend aan een misdrijf dat wordt bestraft met correctionele straffen.

Artikel 75 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, luidt als volgt:

“Onder voorbehoud van artikel 79, wordt de vreemdeling die onwettig het Rijk binnenkomt of er verblijft, gestraft met gevangenisstraf van acht dagen tot drie maanden en met geldboete van zesentwintig EUR tot tweehonderd EUR of met een van die straffen alleen.

Met dezelfde straffen wordt gestraft de vreemdeling die verplicht werd bepaalde plaatsen te verlaten, ervan verwijderd te blijven of in een bepaalde plaats te verblijven, en die zich zonder geldige reden aan deze verplichting onttrekt.

In geval van herhaling binnen de termijn van drie jaar van een van de misdrijven bedoeld in het eerste en het tweede lid, worden die straffen gebracht op gevangenisstraf van een maand tot een jaar en op geldboete van honderd EUR tot duizend EUR of op een van die straffen alleen.”

Verzoeker dient niet enkel in bezit te zijn van een geldig paspoort, doch tevens van een geldig visum.

Het aangevoerde middel kan niet leiden tot de nietigverklaring van het bevel om het grondgebied te verlaten van 28 maart 2011.”

2.3.3. Luidens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder “middel” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 17 december 2004, nr. 138.590).

Verzoeker beperkt zich tot het aangeven van feitelijke beschouwingen en laat na aan te geven welke rechtsregel hij geschonden acht. Deze handelwijze voldoet niet aan de voornoemde vereiste dat, om van een middel te spreken, de rechtsregel moet worden omschreven en de wijze moet worden uiteengezet waarop de aan te halen rechtsregel is geschonden door de bestreden beslissing. Ter terechtzitting hier op gewezen beperkt verzoeker zich tot het verwijzen naar het verzoekschrift. Ambtshalve wordt vastgesteld dat het derde middel geen middel is in de zin van de voornoemde bepaling.

Het derde middel is derhalve onontvankelijk.

2.4.1. In een vierde middel voert verzoeker aan dat de redelijke termijn is overschreden.

Het middel luidt als volgt:

*“Het vierde middel is gebaseerd op de overschrijding van de redelijke termijn.
Verzoeker verblijft hier sedert meer dan zeven jaar.
De redelijke termijn om hem heden naar zijn land van origine terug te sturen is dan ook niet redelijk.
Op grond van de beslissing kan geen bevel uitgevaardigd worden het grondgebied te verlaten.”*

2.4.2. De verwerende partij merkt op in haar nota:

*“In een vierde middel haalt verzoeker de schending van de redelijke termijn aan.
De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de mogelijkheid die wordt geboden aan de illegaal binnengekomen / verblijvende vreemdeling om desalniettemin tot verblijf te worden toegelaten, is een gunstmaatregel, die per definitie niet afdwingbaar is.
Het bestuur kan dan ook niet verweten worden niet binnen een bepaald tijdsbestek te handelen, temeer daar er geen is opgelegd.
Evenmin kan een termijn van twee jaar als onredelijk lang worden bestempeld.
“De Raad benadrukt dat het bestuur elke aanvraag om machtiging tot verblijf afzonderlijk dient te behandelen.
Bovendien wordt door de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) geen termijn voorzien waarbinnen deze aanvragen behandeld moeten worden. Verzoeker toont bovendien niet aan welk belang hij heeft bij het aanvoeren dat de bestreden beslissing eerder had moeten worden genomen. Een eventuele schending van de redelijke termijn zou hoe dan ook niet tot gevolg hebben dat er enig recht op verblijf in hoofde van verzoeker zou ontstaan (RvS 18 februari 2008, nr. 179 757)”.
(R.V.V, nr. 28 656 van 15 juni 2009).
In iedere hypothese kan de uiteenzetting van verzoekende partij niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, die slecht kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou de bestreden beslissing een hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van de macht inhouden.
Het vierde middel is ongegrond.”*

2.4.3. Daargelaten de vraag welk belang verzoeker heeft bij zijn grief, dient de Raad vast te stellen dat de eerste bestreden beslissing werd genomen binnen de twee jaren na het indienen van de aanvraag. Zoals de verwerende partij opmerkt heeft verzoeker vijf jaren getalmd met het indienen van zijn aanvraag. In zoverre verzoeker een schending aanvoert van het beginsel van de redelijke termijn, merkt de Raad op dat (de gemachtigde van) de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid elke aanvraag om machtiging tot verblijf afzonderlijk dient te behandelen. Bovendien wordt door de vreemdelingenwet geen termijn voorzien waarbinnen deze aanvragen behandeld moeten worden. Evenmin bestaat er in hoofde van de overheid een verplichting om te motiveren waarom zij zoveel tijd nodig heeft gehad om tot een beslissing te komen. Het kan de administratie niet ten kwade worden geduid de zaak zorgvuldig te hebben onderzocht en hiervoor de nodige tijd te hebben genomen. Een termijn van nog geen 24 maanden om tot een beslissing te komen, lijkt een redelijke termijn te zijn. Gelet op het grote aantal aanvragen dat de Dienst Vreemdelingenzaken dient te verwerken en gelet op de bijzondere regeling die zij had ingesteld voor aanvragen of aanvullingen ingediend tussen 15 september 2009 en 15 december 2009, acht de Raad deze termijn niet onredelijk lang. Bovendien kan de eventuele schending van de redelijke termijn hoe dan ook niet tot gevolg hebben dat er enig recht op verblijf zou ontstaan in hoofde van verzoeker die heel die tijd illegaal op het grondgebied verbleef (RvS 5 maart 2007, nr. 168.530).

Het middel, in de mate dat het ontvankelijk is, is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 350 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig mei tweeduizend en twaalf door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. BEELEN